

ограбиха не само малкото онова, което имъ бѣше останало, но взеха и дрехитѣ имъ и забраха съ себе си и двѣтъ дѣца на Абу-Сабѣра.

„Тичай слѣдъ тѣхъ и имъ отнеми поне дѣцата!“ викаше жена му съ плачъ. Но Абу-Сабѣръ повтаряше пакъ: „Търпѣние само, мила жено; всѣка злина пада върху тоя, който я е извършилъ. Ако бихъ се затекълъ слѣдъ разбойниците и тѣ ме убиятъ, какво би станало тогава съ тебе изоставена? Търпѣнието, казвамъ ти, е най-доброто срѣдство срѣщу всичкитѣ наши страдания“.

Нешастнитѣ мжжъ и жена стигнаха въ града Керманъ, който лежи на една рѣка. „Отпочини ти тука малко на брѣга“, рече Абу-Сабѣръ на жена си, „а пъкъ азъ ще ида въ града да търся нѣкакво прѣпитание за двамата ни“. И той отиде. Веднага слѣдъ туй мина покрай брѣга единъ конникъ, комуто Абу-Сабѣровата жена се хареса извънредно много. Той ѝ прѣдложи да се омжжи за него. Тя му каза, че е вече омжжена и че нейния мжжъ ще скърби прѣмно, ако не я завари пакъ на брѣга, но той не я остави на мира, и я принуди да трѣгне слѣдъ него. Тя едва-ли успѣ само да напише н: Абу-Сабѣра върху пѣсѣка слѣдното: „Абу-Сабѣръ, ето, ти изгуби вече имота си, дѣцата си и вѣрната си съпруга; да видимъ сега до какъ ще стигнешъ съ своето търпѣние“.

Горчиви сълзи пролѣ Абу-Сабѣръ, когато прочете тия думи на жена си. При все това, неговото търпѣние не го напусна никакъ. Твърдъ и рѣшителенъ, той продължи своето странствуване. Той стигна въ единъ градъ, въ който тъкмо тогава копаеха и зазидваха единъ кладенецъ за царя. Щомъ го съгледаха, принудиха го да вземе участие въ работата. Но заплата никаква не му дадохъ за това, а само по единъ лошъ сухъ просениченъ хлѣбъ.

Абу-Сабѣръ работи цѣли мѣсеци на тая тежка работа. Единъ день падна въ кладенеца единъ отъ работниците и си счупи едина кракъ. Когато бѣдниятъ работникъ пишѣше отъ болки, Абу-Сабѣръ, по обикновеному, се провикна: „Само търпѣние, братко мой, търпѣние!“ — „Ахъ, какво бѣбришъ ти за търпѣние при такова нещастие,“ извика му единъ другъ. „До кога трѣбва да имаме търпѣние. — „Постоянно“, отвърна Абу-Сабѣръ, „защото

то може да издигне единъ човѣкъ отъ дъното на кладенеца до царския тронъ“. Случайно, обаче, царътъ чу тия думи отъ прозореца на палата си, взе ги като знакъ за бунтовничество и заповѣда да затворятъ самия Абу-Сабѣръ въ кладенеца, тѣй като послѣдния имаше общение съ подземнитѣ стаи на палата. Всѣки день отиваше злиятъ царъ чрѣзъ подземнитѣ входи въ дъното на кладенеца, за да гледа тамъ мжченията на Абу-Сабѣра и всѣки день му казваше: „Ее, хитрий човѣче, твоео търпѣние още ли нѣма да те доведе до царския тронъ?“ Царътъ и неподозираше даже, че тоя част бѣ приближилъ. Ала тѣй стана. Отъ ревността, царътъ бѣ заповѣдалъ да затворятъ въ сжщия кладенецъ самия му роденъ братъ. Единъ день народътъ се възмути противъ това дълго затворничество на царския братъ, възбунтува се противъ царя и го уби. Сега народътъ се втурна къмъ кладенеца. Тѣ не знаеха обаче, че нещастния царевъ братъ отдавна бѣ умрѣлъ и взеха Абу-Сабѣра, който твърдѣ много приличаше на него, за сжщия. „Ние сме дошли, сжщия царевъ братъ, за да те издигнемъ на трона“, изрече прѣдъ него единъ отъ първенцитѣ на страната, като се наведе почти телно до земята.

Абу-Сабѣръ, който взе тая случайность като знакъ за отплата на неговото търпѣние, пое новото достоинство, безъ да прави нѣкакъвъ бѣлѣгъ на стѣснение и се изкачи радостно на трона.

Съ своитѣ справедливи и любезни обноси той спечели въ скоро врѣме обичѣта и почитанието на своитѣ поданици.

Между туй, подобна сждба постигна и царя, който нѣкога бѣ изпждилъ Абу-Сабѣра отъ домашното огнище.

Тоя царъ бѣ сжщо така изгоненъ отъ царството отъ възстаналия народъ и дойде да търси помощъ при трона на Абу-Сабѣра. Послѣдниятъ, обаче, въпрѣки своето всегашно великодушие, заповѣда да уловятъ царя-бѣглецъ и да го отведатъ на границата на неговата страна. Но още повече се очуди народътъ на това, че всегда благородно-мислящиятъ тѣхенъ монархъ запита царя-бѣглецъ така:

„Виждашъ ли сега, какво може да напра-